

være Næringsfriheden, der er det afgørende, det maa af Hensyn til de nærliggende Misbrug være Samfundshensynet, der er det afgørende, og man maa derfor gaa til en nøje Regulering. Men Handel med stærke Drikke medfører ingenlunde de samme Farer for Misbrug, og Misbrugene kan heller ikke blive saa ødelæggende som ved Beværternæring. Forslagsstillerne under Nr. 22 har derfor ment, at for Handelsens Vedkommende er der ingen Grund til at gaa Næringsfriheden nærmere, end det allerede er sket i den gældende Lov, og navnlig mener man, at det fremdeles maa være Borgerkab og Næringsbevis og ikke Bevilling, som skal danne Adkomst for Handel med stærke Drikke.

Ændringsforslag Nr. 29 vedrører den Bestemmelse i Lovforslagets § 28, som jeg før oplæste, nemlig Forbud mod Salg og Fordeling af den saakaldte spiritusholdige Konfekt. Forslagsstillerne under Nr. 29 har ikke ment at kunne gaa med til et saadant Forbud og foreslaar derfor den paagældende Bestemmelse strøget. Hvis ærede Medlemmer har læst Betænkningen, vil De se, at der er givet en ret udførlig Redegørelse for dette Forslag, og jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mig meget udførligt derom her i Tinget, fordi jeg mener, det har principiel Betydning; men jeg tør maaske heraf drage den Konsekvens, at det er uforløst for mig nu i min Tale at uddybe dette Spørgsmaal nærmere. Jeg tør tro, at efter at ærede Medlemmer allerede har hørt saa mange Taler i Dag og har en meget rimelig Udsigt til at skulle høre mange flere, vil det ikke være dem ukært, at jeg udelader dette Afsnit, som De altsaa let kan supplere paa anden Maade.

Ændringsforslaget under Nr. 31 drejer sig om Søndagsforbud. Efter Lovforslaget kan det ved Kommuneafstemning besluttes at indføre Alkoholforbud paa Søn- og Helligdage efter Omstændighederne for hele Dagen og til Kl. 5 den følgende Dags Morgen. Forslagsstillerne under Nr. 31 kan paa ingen Maade gaa med til dette Forslag. Vi mener, at et Søndagsforbud, og det, selv om det var i et mere begrænset Maal, vilde betyde et meget snærende og trykkende Baand for overordentlig mange Mennesker og vilde blive følt som et saadant, og vi mener derfor, at man her bør bevare Friheden. Det er sikkert noget, som ethvert af de ærede Medlemmer vil kunne sige sig selv. Jeg skal blot bringe i Erindring, hvilken Betydning det vilde faa, ja, hvilken Opstandelse der vilde ske i København og paa Frederiksberg, hvis man tænker sig, at de Landkommuner,

i hvilke Dyrehaven er beliggende, besluttede, at der om Søndagen slet ingen Utskænkning maatte finde Sted, at man altsaa ikke kunde faa en halv Bajer til sin Frokost, naar man gjorde Søndagsskovturen med sin Familie. Jeg skulde tro, at det vilde være meget føleligt for alle Samfundsklasser. De velstillede, eller jeg skulde maaske hellere sige de rige, kunde endda klare sig, de kan køre ud i Selvejersautomobil og kan have store Batterier af Vinflasker med, men det store brede Lag, hvortil jeg selv hører, som om Søndagen tager i Skoven med Madkurv og faar Øl og Kaffe i et Skovløberhus, vilde føle det som et overordentligt snærende Baand. Jeg synes ikke, man skulde paalægge et saadant Baand, jeg er, som sagt, selv interesseret i Spørgsmaalet.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 34. I Lovforslaget bestemmes det, at naar offentlige Myndigheder eller private Korporationer har gjort Anmeldelse om en Overtrædelse af Loven, er de berettigede til at faa Underretning om, hvad der i den Anledning er foretaget. Forslagsstillerne under Nr. 34 kan ikke se, at der er Grund til at behandle Overtrædelser af Beværterloven anderledes end andre Overtrædelser. I Almindelighed vil jo den, som har anmeldt en Forbrydelse eller Forseelse, faa Underretning om, hvad der er sket, og der gives i Retsplejelovens § 805 visse Regler i saa Henseende. Disse Regler maa, synes vi, være tilstrækkelige, ogsaa hvor der er Tale om Overtrædelse af Beværterloven. Vi foreslaar derfor, at den særlige Adgang, som Anmeldere efter Lovforslaget skulde have til at faa Oplysning om, hvad der var sket i Anledning af Overtrædelser af Beværterloven, skal bortfalde og at man skal blive ved de almindelige Regler.

Ændringsforslaget under Nr. 36 drejer sig om de meget omdisputerede Kommuneafstemninger. Forslagsstillerne under Nr. 36 mener, at man overhovedet ikke bør lade de Spørgsmaal, der her er Tale om, afgøre ved Kommuneafstemning. Hver skal da afgøre dem? kan man spørge. De skal de Myndigheder, som ellers afgør Kommunens Sager, nemlig Kommunalbestyrerne. De har jo ellers Kommunernes offentlige Anliggender i deres Hænder og træffer Afgørelser af Sager, som har den største Betydning ikke blot for Kommune, som Kommune, men ogsaa for de enkelte Borgeres Ve og Vel, og jeg ser ikke bed end, at den Myndighed, man overlader dem den Tillid, man viser dem paa andre Ordsraader, maa man ogsaa vise dem her. Vis